

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 187/2023
23.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Невенке Важић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радована Васиљевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Васиљевића–адвоката Вићентија Даријевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К.бр.52/20 од 28.02.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1.бр.772/22 од 15.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Васиљевића–адвоката Вићентија Даријевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К.бр.52/20 од 28.02.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1.бр.772/22 од 15.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К.бр.52/20 од 28.02.2022.године, окривљени Радован Васиљевић је оглашен кривим да је заједно са окривљеним АА извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, док је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од четири године.

Истом пресудом, од окривљених Радована Васиљевића и АА је одузета опојна дрога канабис, укупне количине од 3.377,30 грама, а окривљени су обавезани на плаћање судског паушала и то сваки по 5.000,00 динара, те да Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину солидарно надокнаде трошкове поступка у износу од 15.840,00 динара, док ће се о висини трошкова поступка насталих пред Вишим судом у Зрењанину одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1.бр.772/22 од 15.11.2022. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног АА и преиначена пресуда Вишег суда у Зрењанину К.бр.52/20 од 28.02.2022. године у односу на окривљеног АА, тако што је

исти ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и делимично је усвојена жалба бранилаца окривљеног Радована Васиљевића и преиначена пресуда Вишег суда у Зрењанину К.бр.52/20 од 28.02.2022.године у односу на окривљеног Радована Васиљевића у погледу правне квалификације кривичног дела за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, тако што је радња кривичног дела правно квалификована као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног АА падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Радована Васиљевића—адвокат Вићентије Даријевић због повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7), 9) и 10) и 439. Тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1.бр.772/22 од 15.11.2022. године и ослободи окривљеног од оптужбе или га осуди за блаже кривично дело или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је у другостепеној пресуди извршена измена правне квалификације кривичног дела у односу на окривљеног Радована Васиљевића тако што је отклоњена одредба члана 33. КЗ и да је другостепени суд прихватио чињенични опис дела из првостепене пресуде у односу на овог окривљеног, иако је очигледно да исти не одговара правној квалификацији кривичног дела за које је окривљени Васиљевић оглашен кривим другостепеном пресудом, односно кривичном делу из члана 246. став 1. КЗ за које у другостепеној пресуди није наведен чињенични опис. Ово из разлога што је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени Васиљевић заједно са окривљеним АА преносио опојну дрогу ради продаје, односно да је дело извршио као саизвршилац, па када је отклоњена одредба члана 33 КЗ, по ставу браниоца, у радњама окривљеног Радована Васиљевића евентуално се могу остварити само елементи кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1 и 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је овакве наводе оценио неоснованим, из разлога што су у чињеничном опису првостепене пресуде наведени сви битни елементи кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ за које је окривљени Васиљевић Радован оглашен кривим правноснажном пресудом, а који се односе на неовлашћено ради продаје, преношење 3.377,00 грама опојне дроге марихуане, која се налази на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних

контолисаних супстанци („Службени гласник Републике Србије“ број 27/15, 59/17, 111/17, 31/18, 49/18, 96/18, 28/19 и 38/19 сада број 70/21). Радње извршења дела као и елементи кривице окривљеног Васиљевић Радована су наведени у изреци првостепене пресуде, која представља део правноснажне судске одлуке, те није било потребно понављати их у другостепеној пресуди. Према томе, правноснажна пресуда садржи све елементе кривичног дела за које је окривљени Васиљевић Радован оглашен кривим, због чега су неосновани наводи захтева за заштиту законитости у погледу повреде одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП. Самим тим су наводи браниоца окривљеног којим се суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП- када бранилац сматра да у радњама окривљеног стоје обележја другог кривичног дела- из члана 246а став 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Такође, бранилац истиче да је другостепеном пресудом повређена и одредба члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је прекорачена оптужба, а које наводе захтева је Врховни касациони суд оценио неоснованим из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из наведене одредбе произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да у чињеничном опису постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног Радована Васиљевића (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе, односно кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ (објективни идентитет), јер у чињеничном опису нису додате нове радње окривљеног Радована Васиљевића, нити је повећана криминална количина радњи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен. При томе, у ситуацији неизмењеног чињеничног описа у погледу битних елемената кривичног дела и правне квалификације, изостављање саизвршилаштва и одредбе члана 33. КЗ, не представља прекорачење оптужбе и положај окривљеног због тога није неповољнији.

Бранилац је указао и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, из разлога што је од стране ВЈТ у Зрењанину изјављена жалба у односу на окривљеног Радована Васиљевића само у погледу одлуке о кривичној санкцији док су браниоци поднели жалбу из свих законских разлога. По оцени браниоца, другостепени суд је, оглашавањем окривљеног кривим за извршење кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ и отклањањем одредбе члана 33. КЗ, а без уподобљавања чињеничног описа дела наведеној правној квалификацији, делимичним усвајањем жалбе бранилаца која је изјављена у корист окривљеног, повредио одредбу члана 453 ЗКП и то на штету окривљеног.

Одредбом члана 453. ЗКП је прописано да, ако је жалба изјављена само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Врховни касациони суд сматра да је захтев браниоца и у овом делу неоснован, из разлога што првостепена пресуда, која, делимичним усвајањем жалби браниоца окривљеног, није измењена на његову штету, јер окривљени није оглашен кривим за друго кривично дело за које је предвиђена тежа кривична санкција, већ за исто кривично дело, уз разлику што није оглашен кривим да је дело извршио у саизвршилаштву, нити му је изречена тежа казна, јер је у погледу кривичне санкције првостепена пресуда остала неизмењена.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац указује и на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, с тим што наведену повреду образлаже тако што оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни касациони суд у оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева не садрже образложење у чему се истакнута повреда конкретно састоји. Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић